

*„A találkozásnak az alkalma ez a nap:
holtak és élők találkoznak egymással.
Az élők odamennek a holtak sírjához,
a holtak pedig megelevenednek az emlékeinkben.
Így újra teljes a család.
Újra egyetlen egész, akik eltávoztak, és akik itt vannak.
Újra együtt vannak.
Így a halottak napja az élők napja is.
A halottak és élők napja újra egyé teszi azokat,
akik egyek voltak a szeretetben.
És egyek is maradtak.
Egyek maradtak abban a reményben is,
hogy mindannyian a halálon túl
örökké élünk és találkozunk.”*

Halottak napja

Halottak napja van, de az élők napja is ez a nap.

A halottak napja oda vezet bennünket, élőket, elhunyt szeretteink sírjához. És ezen a napon emlékezésünkben a kegyelet virágainak készítésével, a sírjukon meggyújtott mécsek fényével újra belépnek életünkbe azok, akik már eltávoztak onnét a halálba.

A találkozásnak az alkalma ez a nap: holtak és élők találkoznak egymással.

*Az élők odamennek a holtak sírjához,
a holtak pedig megelevenednek az emlékeinkben.*

Így újra teljes a család.

Újra egyetlen egész, akik eltávoztak, és akik itt vannak.

Újra együtt vannak.

Így a halottak napja az élők napja is.

A halottak és élők napja újra eggyé teszi azokat, akik egyek voltak a szeretetben.

És egyek is maradtak.

*Egyek maradtak abban a reményben is, hogy mindannyian a halálon túl
örökké élünk és találkozunk.*

Nemcsak a sírhoz vezet bennünket a halottak napja,
nemcsak emlékeinkbe, az értük végzett kegyelet tetteibe lépnek be
elhunyt szeretteink.

Nemcsak így találkozunk egymással.

De a mi hitünk és reményünk megmutatja nekünk azt az életet,
az örökkévalóságot, ahol elhunyt szeretteink már bennünket várnak,
vagy ahova ők maguk is várakozva törekszenek még, ahova mi is igyekszünk,
az örök életet, ahol újra egy a család: egy és elválaszthatatlan,
ahol nincs többet halál, sem könny, sem fájdalom,
ahol élet van, nincsen hiány, nincs szomjazás és éhezés többet,
és nincs fáradalom,

az Életbe, amely a teljesség, a végtelen béke, az örök élet.

Az Életbe tekintünk ezen a napon, és ennek az életnek a ragyogásában,
ennek a hitnek és reménynek fényében gondolunk elhunyt szeretteinkre
és önmagunkra is.

Így is az élet napja a halottak napja,
mert az örök élet hitét és reményét éleszti bennünk.

Amikor halottainkért imádkozunk,
amikor érettünk szentmiseáldozatokat bemutatunk,
amikor felajánljuk az ő lelkük üdvéért az elnyerhető búcsúk kegyelmeit,
olyankor az örök élet virágait készítjük el a számukra,
olyankor az örök élet hitének a mezsgyéjén járunk,
nem a sírnál, nem a halál helyénél,
hanem az élő Isten trónjánál állunk lélekben övelük együtt,
és ott újra egy a család, ott találkozunk ismét Istenben, az Örök Életben.

Kedves hívek, a halottak napján így gondolkodjunk az élőkről is, önmagunkról,
így ünnepeljük, így tartsuk meg a halottak napját,
egészsítsük ki önmagunkkal élőkkal, és tegyük teljessé ezt a napot azzal,
hogy fölemelkedünk az Örök Élethez, Isten trónjához,

és ott lélekben valóban átöleljük elhunyt szeretteinket,
akik már nem a halál bilincsében élnek, hanem velünk együtt,
a mi reményünkben, az örök élet ragyogásában örvendenek mindörökké.
Ámen.

2020. november 2.

Takács Gyula plébános atya